

Juleevangeliets bipersoner

Af Kai Kjær-Hansen

Juledramaets bipersoner - Maria, Josef og hyrderne på Betlehems marker - har det tilfælles, at de er jøder, og at Gud udfordrer dem på en speciel måde, og ikke mindst at de fremstilles som dem, der er lydige. Gud byder, de lyder.

Sidste år op til jul forsøgte Kristeligt Dagblad at pejle sig ind på, hvilken mandetype Josef har været. Det kan man nu ikke sige meget om. Men en københavnsk kvindelig teolog udtalte alligevel følgende om Josef: - Han er nærmest anti-moderne, uden egen vilje og uden selvstændig identitet. Han gør jo ikke andet, end han får besked på, sagde hun.

En sådan udtalelse røber nu mere om teologen end om Josef. Han gør jo ikke andet, end han får besked på! Dermed adskiller han sig jo netop fra de fleste af os andre. Gud byder, og Josef lyder, selv om han ikke forstår Gud. Tænk hvordan verden ville se ud, hvis vi mennesker bare gjorde det, vi fik besked om - af Gud! Den bibelske historie er jo netop historien om vores ulydighed. Josef og Maria er bipersoner, javel, men vigtige som sådan. Allerede før det blev jul - og påske - sender Gud dem ud på deres Via Dolorosa. De går den med smerte. Maria er gravid - uden mand. Josef har en forlovet, som er gravid - uden ham! Også hyrderne på Betlehems

marker er lydige. Først gribes de af stor frygt, når de bades i lysskæret fra Herrens engel. Ofte siger man, at juleevangeliet er for dem, der frygter. Og det er det så sandelig også. Vi kender alle sammen til frygten for, hvad der kan ske os selv og vore kære. Og frygten for, hvad der kan ske i Mellemøsten. Men det er nu ikke det, der er i fokus, når der i juleevangeliet tales om hyrderne.

Hyrderne skildres som almindelige mennesker, der passer deres job. Der er ingen antydning af, at de socialt set har det dårligt, og intet tegn på, at de lever i frygt. Men så sker der det helt ualmindelige for disse almindelige mennesker. Gud kommer dem nær.

Netop det, at Gud kommer dem nær, skaber frygt.

De bliver bange for det himmel-

ske lys, som splitter mørket. Er det tegn på, at Gud nu kommer med ild og dom for at gøre regnskab med mennesker? På den baggrund lyder det: Frygt ikke! Lyset er ikke til dom, men til frelse. Frelsen er født i Davids by, i Betlehem, sådan som profeterne har forudsagt. Find ham, det lille barn i krybben, han er Kristus Herren. De gik og de fandt. Frygten for Gud afløses af glæden over Guds frelse - i Jesus.

Hyrderne er som Maria og Josef tegnet som de lydige. Ved englen byder Gud, og bipersonerne lyder. Som sådan er de eksempler til efterfølgelse også for os. Og da de havde fundet barnet, fortalte

de andre jøder, hvad der var blevet sagt dem om dette barn.

I juleevangeliet er der altså også et missionsperspektiv. Gør som hyrderne: ræk evangeliet om barnet i krybben til andre jøder.

Som lille missionselskab har vi forsøgt at gøre det i året, der er ved at rinde ud. I troens trods er vi med til at proklamere, at frygt ikke skal styre vores tilværelse eller vores missionsindsats, hvor håbløs situationen end ser ud i Mellemøsten.

Derfor på vegne af medarbejdere i Israel og Danmark samt Israelsmissionens landsstyre: god advent og glædelig jul og tak for støtten i året 2003.

